

El paraigua del Tinet

A l'escola de la Muntanyeta Costeruda els infants anaven a aprendre, descobrir i jugar. Les aules tenien finestres ben grans, taules i cadires que es podien moure, pantalles, pissarres, llibres, pòsters, colors, jocs i joguines.

I al pati... al pati hi havia de tot: sorral, tobogans, tirolina, bancs, taules, cistelles, porteries, jocs per saltar, jocs per córrer, jocs per badar i imaginar.

Però, ai las! No hi havia ni un arbre, ni una ombra. I es clar, els dies que feia calor aquell pati era un forn, un rostidor d'infants, era la vitroceràmica de l'infern. És per això que quan arribaven els dies de calor tots els infants es posaven les seves gorres.

Bé, tots els infants no. Al Tinet no li agradaven les gorres, i no se'n posava. Ell es posava crema pel sol i així quedava protegit.

Però un dia, amb les presses d'anar a l'escola, es va oblidar de posar-se crema al nas. I aquell dia, al pati, va fer molt de sol. I quan va tornar a classe el Tinet tenia la cara blanca i el nas vermell com un tomàquet.

"Mireu!" va dir algú "Sembla un pallasso!". I sense saber com ni perquè uns quants van començar a cantar-li una cançoneta.

"Tinet pallasset.

Nas vermell

Cara de pet!"

I tothom a la classe va riure, i van seguir la cançoneta fins que va arribar la mestra.

Quan el Tinet va arribar a casa, la seva família li va veure el nas vermell i la cara trista. Ell els explicà el que havia passat.

"Doncs posa't una gorra capsigrany!", va dir-li la seva germana.

"No m'agraden les gorres"

"Doncs no siguis tan despistat i posa't bé la crema, capsigrany!"

"Vols parar de dir-me capsigrany?"

"D'acord..." va dir la germana "Capsi, capsi, capsi, capsi... grany!"

"Prou!" va dir la mama "Així no trobarem cap solució"

"Exacte" va dir la iaia, "hem de pensar-hi tots"

Després de donar-li unes voltes el Tinet va dir el que volia: un para-sol. Un para-sol que li fes ombra i que tingués molts colors, que a ell li agradaven molt.

I a casa seva, com eren una família molt traçuda, li van fer un para-sol de colors, amb paper de seda i paper crespó.

L'endemà el Tinet va sortir al pati de l'escola amb el seu para-sol de colors. Passejava ben cofoi i ben protegit del sol.

El paraigua del Tinet.

Manel Justícia Rivasés

La resta d'infants se'l miraven. Alguns estranyats, altres curiosos i d'altres enriolats. I van començar a xiuxiuejar.

El Tinet no entenia bé el que deien, però poc a poc, a sobre seu, sense saber com, ni per què, es va formar un núvol. Un núvol d'aquells grisos, d'aquells que de cop i volta deixen anar un xàfec. El núvol, a mesura que el xiuxiueig augmentava, es feia cada vegada més fosc. Fins que de sobte van començar a ploure paraules sobre el para-sol del Tinet: "Pallasset!" "Coloraines!" "Cara de pet!" "Cregut!" "Papallona!" "Floreta!". I no eren pas paraules amables, sinó tempestuoses, que van desfer del tot el para-sol del Tinet.

I sense saber com ni perquè uns quants van començar a cantar-li una cançoneta.

"Tinet pallasset.

Coloraines.

cara de pet!"

I tothom al pati va riure, i van seguir la cançoneta, una vegada i una altra. I una altra, i un altra...

L'endemà el Tinet no volia sortir del llit. Deia que estava constipat i que no podia anar a l'escola.

La seva germana no s'ho acabava de creure i seient al seu costat li va demanar "què et passa capsigrany?".

El Tinet no va dir res.

"Que t'ha menjat la llengua el gat, capsigrany?" va insistir la germana.

El Tinet va explotar i cridant va dir "Vols parar de dir-me capsigrany!"

La seva germana, mig espantada, mig sorpresa, va contestar que era broma, que li deia per riure.

"Doncs a mi no em fa cap gràcia." Digué el Tinet. "No m'agrada gens, i em fa sentit trist i rabiós"

La seva germana restà callada una estona.

"Ho sento Tinet, no pensava que et feia tant de mal".

"Doncs para de dir-m'ho" respongué el Tinet.

La seva germana va fer que sí amb el cap i li va demanar si la podia perdonar.

El Tinet també va fer que sí amb el cap.

"I ara? Que m'explicaràs que et passa?" va preguntar la germana.

El Tinet li explicà fil per randa el que havia passat al pati de l'escola. La seva germana li digué que ho hauria d'explicar a la resta de la família. I així ho va fer.

Llavors la mama va dir "El primer que hem de fer és arreglar el para-sol"

"I tant!" digué la iaia. "I el transformarem en un paraigua"

"Això mateix!" va dir la germana. "Un paraigua resistent a les paraules tempestuoses i a les bromes que no són bromes"

La seva mama va dir que fer per aquest paraigua caldria l'ajuda de tothom que l'estimava i que se'n preocupava. Cadascú posaria un tros de tela resistent a les paraules de tempesta.

El paraigua del Tinet.

Manel Justícia Rivasés

“Però la tela ha de ser negra” va dir el Tinet

“Tota negra?” va dir la seva iaia. “No vols un paraigua de coloraines?”

“Si és de coloraines els altres nens se’n riuran” va dir el Tinet.

Lavors la seva mama va dir “Tinet, tu has de dur el paraigua que t’agradi a tu, no pas el que agradi als altres. Els altres què n’han de fer del que t’agrada a tu?”

“Estic d’acord amb la mama” digué la seva germana. “Tu vols un paraigua negre Tinet?”

El Tinet restà callat una estona, i feu que no amb el cap.

“Doncs no se’n parli més” digué la mama. “Farem un paraigua de colors!”

I com la seva família era molt traçuda van fer-li un paraigua amb tela resistent a paraules tempestuoses i bromes que no son bromes. Totes les persones que l’estimaven i se’n preocupaven van posar-hi un tros de tela. La iaia li va regalar una plena de petons, el tiet una amb coratge, la tieta una tela amb valentia, l’avi una a vessar d’amor al net més trapella del món, la mestra una d’afecte, el seu millor amic una d’admiració, la mama una plena de carícies, i la seva germana una d’abraçades energètiques. Tots van ajudar a fer el paraigua del Tinet.

El Tinet va anar cap a l’escola amb el seu paraigua nou. I sortí al pati. Llavors algú va començar a cantar la cançoneta.

“Tinet pallasset.

Coloraines.

cara de pet!”

Un núvol de tempesta es va formar ràpidament sobre el seu cap. I de sobte varen començar a ploure paraules tempestuoses. El paraigua del Tinet les resistia totes, era format per abraçades, petons, somriures, pessigolles, ulls d’admiració, i paraules d’ànim. Cap ni una de les paraules tempestuoses i bromes que no són bromes el traspassava.

Sense saber com ni perquè el núvol és va fer més negre i feia caure encara més paraules tempestuoses, però el paraigua del Tinet resistia!

Lavors els seus amics i amigues també van obrir els seus paraigües! Paraigües grans, petits, verds, blaus, vermells, roses, liles, negres, blancs i transparents! Paraigües de tota mena! Paraigües que els protegien. I es van posar al costat del Tinet, sota el núvol de tempesta. I varen començar a dir-li paraules boniques, alegres i afectuoses, i les paraules tempestuoses varen deixar de caure, i va començar una pluja fina de paraules lluminoses i bromes divertides.

Des d’aquell dia els infants de l’escola de la Muntanya Costeruda saben que quan hi ha núvols de paraules tempestuoses i bromes que no són bromes tenen un paraigua protector, com el paraigua del Tinet. Però també saben que amb les seves paraules i bromes poden fer fora els núvols negres, perquè volen pluja fina i un cel de tots colors.

Manel Justícia Rivasés

Octubre 2022